ఉభయ భ్రష్టుడు

అవును, నేను ఉభయ భ్రష్టుణ్ణే. కాని నేను జరిగినదానికి ఏ మాత్రమూ పశ్చాత్తాపపడటం లేదు. ఎందుకు పడటం లేదా అని ఎంతో ఆలోచించుకున్నాను. కాని లాభంలేకపోయింది. మీ కెవరికన్నా తెలిస్తే దయచేసి చెప్పండి. నా కథ ఉన్నది ఉన్నట్టు చెబుతాను.

మాది ధనిక కుటుంబమూ కాదు. దరిద్రపు కుటుంబమూ కాదు. మాకు ఉన్నంతలో సుఖంగా జరిగిందనే అనుకుంటున్నాను. మాది పెద్ద ఇల్లే కాని, డాబా ఇల్లు కాదు, పెంకుటిల్లు. మేం ఎలక్ట్రిక్ ఫాన్లూ, ఏర్ కండిషన్లూ, సోఫాసెట్లూ, ఫ్రిజిడేర్లూ ఎరగం. మాకు కారు లేదు. నాకు మాత్రం ఒక సైకిలుండేది. అదైనా మూడేళ్ళు పోరుపెట్టాకగాని, మా నాన్న కొనివ్వలేదు. "ఎందుకురా సైకిలూ? మొలలొస్తాయి. నడిచినంత ఆరోగ్యం మరోటిలేదు. దేవుడు కాళ్ళిచ్చింది సైకిలు తొక్కటానికిట్రా?" అనేవాడు నాన్న.

నాన్న పిసినిగొట్టులాగా ప్రవర్తించాడు గాని, నిజానికి పిసినిగొట్టు కాదు. మా సుశీలకు పెళ్ళి చెయ్యాలన్న ఆలోచన వచ్చినప్పటినుంచీ ఆయనకు డబ్బు ఖర్చు చెయ్యటమంటే భయం పట్టుకున్నది. కట్నాలు కుమ్మరించందే ఆడపిల్లకు పెళ్ళి కాదు.

కట్నాలను నిరసిస్తూ వెయ్యి వ్యాసాలు రాయండిగాక, వాటన్నిటికన్నా మా నాన్న నాలుగేళ్ళు పడిన మనోవ్యథ వాస్తవమైనది. ఉన్నదే ఒక్క కూతురు. దానికి వీలైనంత మంచి సంబంధం తీసుకురావడం తప్ప ఆయన కింకొక జీవితాశయం ఉన్నట్టు కనిపించలేదు.

ఆ మాటకొస్తే నేనూ ఆయనకు ఏకపుత్రుణ్ణే. నేను పెద్ద చదువు చదవటం కూడా ఆయనకు ముఖ్యమనే తోచి ఉండవచ్చు. కాని నేను ఇంటరు పూర్తి చెయ్యగానే నాన్న నాతో, "పోనీ, నువ్విహ చదువు మానేసి ఏదన్నా ఉద్యోగం చూసుకుంటావేమిట్రా?" అన్నాడు. ఆయన ఆ మాట ధైర్యంగా అనలేదు. ఏదో తప్పు చేస్తున్నవాడల్లేనే అన్నాడు.

నాకు చప్పున కడుపులో నుంచి పుట్టెడు దుఃఖం ఉబికి వచ్చింది. ఆ మాటే మా అమ్మ అంటే కోపంతో చిందులు తొక్కి ఉండేవాణ్ణే ననుకుంటాను.

"ఏమో... నీ ఇష్టం..." అని, ఇంకేమీ అనలేక అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాను.

తరవాత అమ్మతో, "నాన్న ఏమన్నాడో తెలుసా?" అన్నప్పుడు నా కళ్ళవెంబడి నీరు ఆగలేదు. సెల్ఫ్ పిటీ వచ్చేసింది.

అమ్మ నాన్నతో పెద్ద పోట్లాట వేసుకుంది. "వాడు కష్టపడి చదివి ఫస్టుక్లాసు తెచ్చుకుంటే, వాడి చదువు మానిపించి వాణ్ణి పోస్టుజవాను చేద్దామనా, పోలీసుజవాను చేద్దామనా? వాడి సంపాదన లేకుండా జరగనంత దరిద్రం మనకు చుట్టుకుందా ఏంవిటండీ? రాగా రాగా ఇటువంటి ఆలోచనలు వస్తున్నయ్యేంవిటి మీకు!" అని అమ్మ దులుపుతుంటే, నాన్న చాలా బాధపడ్డాడు.

"చదువు మానమని నేను అనలేదే! మానుతావా అని అడిగాను. కాదూ, కూడదూ, చదువుకుంటానంటే నేను వద్దనా అన్నాను?" అన్నాడు నాన్న.

"అసలు అటువంటి ఆలోచనెందుకు రావాలంట! అదేం ఆలోచన, పాపిష్టి ఆలోచన!" అన్నది అమ్మ.

"బరువు మోసేవాడికి తెలుస్తుంది. వచ్చే ఏడు కాకపోతే పై ఏటికైనా పిల్ల పెళ్ళి చెయ్యాలి గదా? ఎవరిని కదిలించినా ఎన్ని వేలిస్తా వనేవాడే!" అన్నాడు నాన్న.

వాళ్ళిద్దరి వాదననూ సుశీల సునాయాసంగా కట్టించేసింది.

"నీకేమన్నా పిచ్చా ఏమిటి, నాన్నా? నాకింకా పదహారు వెళ్ళలేదు. అప్పుడే నా పెళ్ళి గురించి దిగులు పడుతున్నావేమిటి? నాకన్న ఏడేళ్ళు పెద్దది, వాళ్ళ ఇందిర – నిక్షేపంగా ఎమ్మే చదివేస్తున్నది. పెద్దవాళ్ళు పెళ్ళి మాటెత్తితే, 'డాక్టరేటు సంపాదించాక ఆలోచిద్దాంలె'మ్మంటుంది. అన్న చదువు పూర్తి అయి ఉద్యోగం చేసుకునేదాకా నా పెళ్ళిమాట ఎత్తకండి."

సుశీల ఈ మాట అనటం నేను జన్మలో మరిచిపోలేను. ఈనాడు దాన్ని గురించి నాకే అభిప్రాయమన్నా ఉండనివ్వండి – ఆనాడా మాట అన్న సుశీల ఒక హీరో!

అటువంటి చెల్లెల్ని పెట్టుకుని, దాని అవసరం గురించి నాన్నపడ్డ బెంగలో నూరోవంతు కూడా పడకపోగా, నా చదువుసంగతే ఆలోచించుకున్న నా స్వార్థానికి నేనెంతో సిగ్గుపడ్డాను.

ఆ పశ్చాత్తాపంలో, "పోనీ, నువ్వన్నట్టు నేను చదువు మాని ఓ చిన్న ఉద్యోగం సంపాదిస్తే మనం ఎంత వెనకెయ్యగలుగుతాం, నాన్నా" అన్నాను.

"నేనేదో మాటవరసకన్న మాటను అంత సీరియస్‌గా తీసుకుంటా వెందుకురా?" అన్నాడు నాన్న మరింత బాధగా.

"కాదు, నాన్నా. నేను సీరియస్‌గానే అంటున్నాను. ఏ గవర్నమెంటు జాబ్‌లో అయినా చేరితే ప్రైవేటుగా ఎమ్మేదాకా పాసై పోవచ్చు. రెండేళ్ళలో నా చదువుకింద అయ్యే ఖర్చుకు నేను సంపాదించేది జతచేరిస్తే ఓ రెండువేలు కాకపోతుందా?" అన్నాను.

నాన్న కళ్ళలో ఒక్క క్షణం మెరుపు మెరిసి వెంటనే ఆరిపోయింది. ఆయన తన అదృష్టంలో నమ్మకం లేనివాడిలాగా, నీరసంగా, తల అడ్డంగా తిప్పుతూ, "ఆ లెక్కలేమీ లాభంలేదులే. ఎట్లా అయితే అట్లాగే అవుతుంది. నువు ఎమ్మే చదవటమేమిటి? ఏ ఇంజనీరో, డాక్టరో అవుతావని అమ్మ కలలు కంటున్నది. అందులో క్లాసుకూడా వచ్చిందేమో, సీటు దొరకటం ఏమంత కష్టం కాదు" అన్నాడు నాన్న.

నిజానికి నాకా రెండు కోర్సులూ ఇష్టంలేదు. డాక్టరయితే రోగాలమధ్య జీవించాలి. డబ్బు సంపాదించవచ్చునేమోగాని, ఓ అర్ధరాత్రి పేషంట్లు పిలిచినా వెళ్ళాలి. ఇంజనీరుకు అటువంటి బాధలు లేవుగాని, నాలుగైదేళ్ళపాటు శరీరం హూనం అయిపోతుంది. అందులోనూ నేను అర్భకుణ్ణి.

అయితే ఒకటుంది. నేను డాక్టరయినా, ఇంజనీరయినా బోలెడంత కట్నంతో పిల్లనిస్తారు. ఆ కట్నం సుశీలను చేసుకునేవాడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసి పారెయ్యొచ్చు. నాన్నకు పెద్ద బెడద తప్పిపోతుంది.

సుశీల సంతోషిస్తుందని, నా ఈ ఆలోచన దాంతో చెప్పాను.

"ఏదో ఒకటి చెయ్యొచ్చులే. ముందు నీ చదువుసంగతి చూసుకో. నా పెళ్ళికేమీ తొందరలేదు" అన్నది సుశీల, నాకు ఉత్సాహం సగం చచ్చిపోయేటట్టు.

నేను ఇంజనీరింగులోనే చేరాను. నాకప్పుడు తెలీలేదుగాని, నా చదువు కింద నాన్న కూడబెట్టి ఉంచిన దాంట్లో కూడా తొర్ర పడనారంభించింది. ఎవరికీ చెప్పకుండా నాన్న, పాపం, ఆ డబ్బు ఎంత కాలంగా నిలవచేస్తున్నాడో, అందులో తొర్ర పడ్డందుకు ఎంత బాధపడ్డాడో నేను ఊహించగలను.

అయితే జీవితంలో మన అంచనాలు తారుమారు చెయ్యటానికి ఏదో ఒకటి జరుగుతుంది. నా ఇంజనీరింగు చదువు రెండో ఏడు పూర్తికాకమునుపే మా సుశీలకు రాజాలాంటి సంబంధం వచ్చింది.

కుర్రవాడు సుశీలకన్న బాగా పదేళ్ళు పెద్దవాడే. కాని యునైటెడ్ స్టేట్స్ ఇన్ఫర్మేషన్ సర్వీస్‌లో రెండువేలు సంపాదిస్తున్నాడు. ఏడెనిమిదేళ్ళ క్రితం ఆ సర్వీసులో చేరాట్ట. చాలా త్వరగా పైకి వచ్చాట్ట. కిందటేడు అమెరికా వెళ్ళి రెండు నెల్లో, మూడు నెల్లో ఉండివచ్చాట్ట. సుశీల అందమైన పిల్ల అని, మాకూ అతనికీ దూరపు బంధువులైన వాళ్ళెవరో చెబితే, వచ్చి సుశీలను చూసి, పిల్ల కభ్యంతరం లేని పక్షంలో చేసుకుంటానన్నాట్ట.

ఆ అబ్బాయికి యాభైవేలు కట్నం ఇచ్చి పిల్లనివ్వటానికి కూడా సిద్ధంగా ఉన్నవాళ్ళున్నారు. కాని తనకు కావలసింది కట్నం కాదనీ, పిల్ల అనీ, డబ్బు తానే సంపాదించుకొనగలననీ, పెళ్ళి మాత్రం గొప్పగా, మంచి స్టయిల్లో జరగాలనీ అన్నాడు.

అతను చెప్పిన స్టయిల్లో పెళ్ళి చెయ్యాలంటే ఎంతలేదన్నా పదివేలు ఖర్చయేటట్టు కనిపించింది. మేం పెళ్ళికి అంత ఖర్చు చెయ్యలేమంటామనిగాని, "నీ సంబంధం మాకు నచ్చలేదు" అంటామనిగాని అతనికి తట్టినట్టులేదు. తాను ఒప్పుకోవటంతో సంబంధం స్థిరమైనట్టే అనుకున్నవాడిలాగా అతను, "నేను వెళ్ళి మా నాన్నగారిచేత వివరాలన్నీ రాయిస్తాను. ముహూర్తం కొంచెం వ్యవధి ఉండేటట్టుగానే, పెట్టుకుందాం – మీరు ప్రిపరేషన్స్ చెయ్యటానికి వీలుగా" అని చెప్పి అతను వెళ్ళిపోయాట్ట.

అతను వెళ్ళగానే అమ్మ, "ఈ సంబంధం వొదులుకున్నామో, మనం మన జన్మలో అమ్మాయికి ఇందులో సహం సంబంధం కూడా తీసుకురాలేం! పిల్లే కావాలనేవాడు కోటి కొకడు కూడా ఉండడు. అందరూ కట్నాలకోసం ముష్టెత్తే వెధవలే!" అన్నదిట.

పెళ్ళి ఖర్చులకే పదివేలు పెట్టాలంటే కట్నం పోసి సంబంధం తీసుకువచ్చినట్టేనని అమ్మకు తట్టి ఉండదు. అయితే రెండువేల జీతగాణ్ణి సంపాదించటం మాబోటి సంసార్లకు సాధ్యంకాదని ఒప్పుకుంటాను.

ఒకే కవరులో నాన్నా, సుశీలా కూడా నాకీ సంబంధం గురించి రాశారు. మిగిలిన విషయాలన్నిటితోబాటు నాన్న, "ఒక్కటే నాకు పాలుపోవటంలేదు. పెళ్ళి ఖర్చులకు ఏ పదివేలో అవుతుంది. ఎవరిస్తారో తెలీటంలేదు. సుశీల అదృష్టం ఎట్లా ఉంటే అట్లా అవుతుంది. నాలో నాకు విశ్వాసం లేదు" అని రాశాడు.

సుశీల చాలా లైవ్లీగా ఎవరేమేమన్నదీ వివరంగా, కథ రాసినట్టు రాసింది. చిట్టచివరకు మాత్రం ఈ సంబంధం రాకుండా ఉంటే ఒకవిధంగా బాగుండేదేమో. కడుపు మాడుతున్నవాడికి అందుబాటులో లేకుండా పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు చూపించినట్టయింది మన స్థితి. పెళ్ళి ఖర్చులకు ఇల్లూ, పొలమూ తెగనమ్మితేగాని ఈ పెళ్ళి జరిగేటట్టులేదు. ఉన్నది కాస్తా అమ్మేస్తే ఆ తరవాత ఏమవుతాం? నీ చదువు ఇంకా సగం కూడా కాలేదు. ఇదేదో మనకి పరీక్ష లాగుంది అంటూ నిరుత్సాహంగా ముగించింది.

నాలో మళ్ళీ స్వార్థం తల ఎత్తింది. సుశీల తనకీ సంబంధం వద్దనీ, ఇంత తలకు మించిన సంబంధం గురించి తమకు ఆలోచించే అర్హత కూడా లేదనీ ఎందుకు రాయలేదూ? జానపద కథల్లో రాజకుమారుడు కాపుల పిల్లను చేసుకుంటానంటాడు, బాగానే ఉంటుంది. కాని వాస్తవ జీవితంలో ఈ అంతస్తుల తేడాలు బతికున్నన్నాళ్ళూ కట్టికుడుపుతాయే!

నా చదువు కరారాంవుడే అయిపోతుందేమోనన్న భయమే నాలో ఈ తెలివి తేటలన్నీ తెచ్చి పెట్టింది! వాస్తవ జీవితంలో నైనా రాజకుమారుడు తనను వలచి వస్తే కాపువాళ్ళపిల్ల కాదు పొమ్మంటుందా? అమ్మ అన్నదిటగదా, ఈ సంబంధం మళ్ళీ తపస్సు చేసినా రాదని! ఆ మాట నిజం. ఇదే సంబంధం నా కోర్సు అయిపోయాక వస్తే ఏ చిక్కూ ఉండేది కాదు.

సుశీల దీర్ఘ భవిష్యత్తుకన్న నా సమీప భవిష్యత్తు గురించి స్వార్థంతో ఆలోచించుకున్నందుకు చాలా పశ్చాత్తాపడ్డాను. సుశీలకు ఈ పెళ్ళి అయేటట్టు చెయ్యటానికి ఏ కొండలను కదిలించాలా అని ఆలోచిస్తూంటే, అకస్మాత్తుగా నాకు రాజగోపాల్ చెప్పిన విషయం ఒకటి జ్ఞాపకం వచ్చింది.

రాజా నాతోపాటే ఇంజనీరింగు చదువుతున్నాడు. అతని పినతండ్రి పెద్ద కంట్రాక్టరు. లక్షలకు లక్షలు గడించాడు. ఆయన మీద డజన్లకొద్దీ చార్జీలుండేవిట. జీపులో పోతూ, ఆక్సిడెంటు జరిగి చచ్చిపోయాడు. అది కూడా కిందటేడే జరిగింది.

"మాబాబు దోపిడీ చేసి ఇంత సంపాదించాడు, ఎందుకు? ఎవడో తినేస్తాడు, ఆ సంపాదన అంతా. ఒక్కతే కూతురు జానకి. కుంటిది, పోలియో వచ్చి కుడికాలు అవుటయిపోయింది. డబ్బు కోసం ఎవడో పెళ్ళాడేస్తాడు. వాడి దివిటీ వెలగటానికి మా బాబు అక్రమ సంపాదన పనికొస్తుంది. ఈ జీవితానికి అర్థమేమైనా ఉందా?" అన్నాడు రాజా ఆ సమయంలో.

ఆ మాట ఇప్పుడు గుర్తొచ్చింది.

నేను రాజాను కలుసుకుని, "రాజా, మీ బాబు కూతుర్ని వెంటనే చేసుకునేటట్టు ఏర్పాటు చెయ్యగలవా?" అన్నాను.

'ఔరా! నీచుడా!' అన్నట్టు రాజా నాకేసి చూసి, "ఏం డబ్బు దాహం పుట్టుకొచ్చిందా ఏం?" అన్నాడు.

"అవును. లక్షలన్నీ జానకినే ఉంచుకోనీ. నాకు కావలసింది. పది పదిహేను వేలే."

ఉన్నదున్నట్టు పరిస్థితి అంతా రాజాకు చెప్పాను.

రాజా నా ఉద్దేశం అర్థం చేసుకున్నాడు గాని, ఒకంతట సమాధాన పడలేదు.

"మొత్తం చిన్నదేగాని, నువూ డబ్బు కక్కుర్తితోనే జానకిని చేసుకుంటానంటున్నావు" అని రాజా అభ్యంతరం చెప్పాడు.

"నా తండ్రీ, మనం డబ్బు కక్కుర్తితోనే ఈ ఇంజనీరింగులోచేరి, ఎంగిలాకుల్లో దొరికేదానికన్నా హీనమైన ఈ హాస్టల్ తిండి తింటున్నాం. నాది డబ్బవసరం గాని, ధన దాహం కాదు" అన్నాను.

రాజా ప్లీడరు సవాళ్ళు వేశాడు.

"నువు జానకిని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నట్టయినా నటించబోవా?"

"మీ జానకిని ఎవరన్నా ప్రేమించి పెళ్ళాడతారన్న నమ్మకం నీకుందా?"

"జానకి చాలా తెలివిగలది, ఫిజికల్‌గా ఆకర్షణ లేనంత మాత్రాన దాన్ని ఎవరూ ప్రేమించరంటే నేను ఒప్పను."

"మీ జానకిని ఎవరూ ప్రేమించరని నేను అనలేదురా బాబూ. పెళ్లాడాక నేనే ప్రేమిస్తానేమో. ముందుగా ప్రేమించి పెళ్ళాడటం సాధ్యమా అని అడిగాను."

రాజా కాస్సేపు ఆలోచించి, "జానకి మాట అటుంచు. ఎవతెనో ఒకతెను ఎంతో కొంత ప్రేమించి పెళ్ళాడాలని నీకు లేదూ?" అని మరో సవాలు వేశాడు.

"చూడు రాజా, ప్రేమంటే ఏమిటో నాకు తెలీదు. ప్రేమించి పెళ్ళాడటం ఘనకార్యమే కావచ్చు. కాని చెల్లెలికి గొప్ప సంబంధం తీసుకురావటం కూడా ఘన కార్యమే. మొదటిది నాకు సాధ్యం అవుతుందన్న నమ్మకం లేదు. రెండోది నా చేతిలో ఉంది. నువేదో సహాయం చేస్తావనుకుంటే, అడ్డ ప్రశ్నలు వేసి ఎందుకు చంపుకు తింటున్నావ్?" అన్నాను.

రాజా దారికి వచ్చాడు. వార్డెన్ పర్మిషను తీసుకుని శనివారం సాయంకాలం బయలుదేరి నేనూ, వాడూ వాళ్ళ బాబుగారి ఊరు వెళ్ళాం. లక్షలుంటే ఉన్నాయేమో గాని, వాళ్ళ ఇళ్ళకన్న మా ఇల్లే నయమనిపించేటట్టుగా ఉన్నది.

జానకి విషయం చెప్పటానికేమీ లేదు. కాలు లేకపోవటం ఒకటే లోపం కాదు. ఆ పిల్లబాగుండదు. కాలున్నా కూడా ఆమెను కట్నం కోసం చేసుకోవలసిందే.

ఆమెను చూశాక, డబ్బు కోసం ఆమెను చేసుకోవటం ఏ మాత్రమూ నేరం కాదనిపించింది.

జానకి తల్లి - కంట్రాక్టరుగారి భార్య - గడుసు మనిషి. నేను పెళ్లాడటానికి సిద్ధంగా ఉన్నానన్నాక బెట్టుచేసి, "ఆలోచించి చెబుతా" మన్నది.

"అలా అయితే నేనుకూడా ఆలోచించుకోవలసి వస్తుంది. నాక్కావలసింది పిల్లతోబాటు పదిహేను వేలు కట్నం. పెళ్ళి అయిదు రూపాయలతో చేసినా నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు. పెళ్ళికి మావాళ్ళెవరూ రారు. వారం పదిరోజుల్లో పెళ్ళి అయిపోతే నాకు వీలుగా ఉంటుంది. ముహూర్తం చూడకపోయినా ఫరవాలేదు" అని నా కాబోయే అత్తగారితో చెప్పాను.

తరవాత రాజా, ఆవిడా లోపలికివెళ్ళి మాట్లాడుకున్నారు. వాళ్ళు బయటికి వచ్చి నేను చెప్పిన షరతులకు సమ్మతించిన దాకా జానకి నాకేసి కళ్ళార్పకుండా తేరిపార జూస్తూనే ఉంది. ఆమె బుర్రలో ఏమీ జరుగుతున్నదో నాకు అంతు పట్టలేదు.

నా పెళ్ళి స్థిరమయింది. "నన్ను చేసుకోవటం మీ కిష్టమేనా?" అని జానకిని అడిగే అవకాశం నాకు దొరికింది. కాని అడగలేదు. "నా కిష్టం లేదు" అంటుందనీ, ఆ తరవాత నా పని ఇరకాటంలో పడుతుందనీ నాకెందుకో అనిపించింది. నేను తనను ఇష్టం లేకుండానే పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాను; తను కూడా నన్ను ఇష్టం లేకుండానే చేసుకుంటున్నదనుకున్నాను.

మా పెళ్ళి మరో ఆదివారం జరిగింది. ఈ లోపల నాకు వాళ్ళు 150 పెద్ద నోట్లు ఇచ్చారు. వాటిని బాంకులో వేసేసుకున్నాను. ఆరోజే నాన్నకు ఉత్తరం రాసేశాను. సుశీల పెళ్ళి ప్రయత్నాలు ధారాళంగా చెయ్యమనీ, డబ్బుకు వెనకాడవద్దనీనూ.

నా పెళ్ళికి నే నెవర్నీ పిలవలేదు. సరేకదా, పెళ్ళి చేసుకుంటున్నట్టు ఇంటికి రాయనుకూడా లేదు.

"సుశీల పెళ్ళి ఖర్చులకు నువే డబ్బు పుట్టించేటట్టుగా అర్థం చేసుకున్నాను. నీ దగ్గిర డబ్బు ఎక్కడిది?" అని నాన్న రాసినప్పుడు అసలు సంగతి బయటపెట్టాను. నా పెళ్ళి విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో జరిగిపోయింది, నాకు అత్తవారు పదిహేనువేలు కట్నం ఇచ్చారని తెలియబరిచాను. నా భార్య కుంటుతుందనీ; రూపసి కాదనీ కూడా రాశాను.

సుశీల నన్ను ఎద్దేవా చేస్తూ ఇంత పొడుగు ఉత్తరం రాసింది. నేను తన కోసమే త్యాగం చేసి సినిమా హీరో ఫోజు పెడుతున్నానన్నది. మన దగ్గిర శక్తి లేదని స్పష్టంగా చెబితే, పెళ్ళి ఖర్చులు తన కాబోయే అత్తవారే పెట్టుకునే వాళ్ళన్నది. ఇంత గోప్యంగా జరిగిన పెళ్ళి అదెటువంటి పెళ్ళో, అందులో ఎన్ని మహాపాతకాలున్నాయోనని అమ్మ భయపడుతున్నట్టు రాసింది.

నేనా ఉత్తరానికి జవాబు రాశాను. నేను సినిమాహీరోచేసే పనిచెయ్యలేదనీ, అచ్చగా నా స్వార్థమే చూసుకున్నాననీ, పదివేలు తండ్రి ఆస్తి తినే హక్కు సుశీల కున్నదనీ, పెళ్ళి అయాక నా చదువుకు అవాంతరం రాకుండా ఉండగలందులకు కట్నం కోసం పెళ్ళి చేసుకున్నమాట నిజమేననీ సుశీలకు తెలిపాను.

సుశీల పెళ్ళి ముహూర్తం వేసవిలోనే పెట్టుకున్నారు. పెళ్ళికాగానే అతను సుశీలను తీసుకుని, హనీమూన్‌కు అమెరికా వెళ్ళే పనికూడా పెట్టుకున్నాడు.

కాలేజీ ముయ్యగానే నేను అత్తవారింటికి వెళ్ళి నాలుగు రోజులుండి, వాళ్ళను కూడా వెంటబెట్టుకుని, సుశీల పెళ్ళికి ఓ వారం ముందుగా ఇంటికి చేరాను.

అప్పుడే నేను జానకిని ఒంటరిగా కలుసుకున్నది. మా శరీరాలు ఏకమైనాయిగాని, మనస్సులు ఏకంకాలేదు. జానకి మనస్సు నాకు కనుచూపుమేరలో ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"నేనంటే నీకు చాలా అసహ్యమా?" అని జానకిని అడిగాను.

"అసహ్యమూ లేదు, ఇష్టమూ లేదు. నేను మిమ్మల్ని చూసి చీదరించుకోలేదే?" అన్నది జానకి.

"అసహ్యం లేనిచోట ఇష్టం ఉంటుంది. ఇష్టంలేనిచోట అసహ్యం ఉంటుంది. మొగుడూ పెళ్ళాలమధ్య నిర్లిప్తత అనేది ఎట్లా సాధ్యమవుతుంది? నాకు మొదట నువ్వంటే అసహ్యంగానే ఉండేది. ఇప్పుడు ఇష్టమవుతున్నావు" అన్నాను.

"నా వల్ల డబ్బొచ్చింది. ఇప్పుడు సుఖం వస్తున్నది. అందుచేత ఇష్టం కూడా వస్తున్నదేమో? మా నాన్న సంపాదన పెరిగినకొద్దీ అమ్మకు ఆయనమీద ఎక్కడలేని ఇష్టమూ పుట్టుకొచ్చింది" అన్నది జానకి.

"నేనిప్పుడు సుఖమిస్తున్నాను గదా. ఇంకొన్నాళ్ళు పోయాక మీనాన్న లాగా లోకులను కొట్టి డబ్బు సంపాదిస్తాను. అప్పుడు నా మీద నీకు ఇష్టం వస్తుందా?" అన్నాను.

"మా నాన్నను అనక్కర్లేదు. ఆ పద్ధతిలోనే మీరూ ఆర్జన మొదలు పెట్టారు. ఇవాళ మీ బాంకులో ఉన్న డబ్బు న్యాయంగా సంపాదించినదేనా?" అని జానకి అడిగింది.

"నావల్ల నీకేమీ ఉపకారం జరగలేదా?"

"నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవటమేనా? నేను పెళ్ళికోసం వాచిపోయుండలేదు. మిమ్మల్ని చేసుకుంటే ఎవరో అమ్మాయికి ఉద్ధరింపు అవుతుందని మా రాజా అన్నయ్య అంటే ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను. ఎప్పటికైనా ఆ అమ్మాయి వచ్చి తన కృతజ్ఞత నాకు చెప్పుకుంటే నేను చేసిన పని వృథా పోలేదు గదా అని సంతోషిస్తాను" అన్నది జానకి.

ఆ రాత్రి కలలో జానకిని నేను మొట్ట మొదటిసారి మనసారా ప్రేమించాను. అయితే అందులోకూడా కొంత వంచన ఉన్నది. కలలో జానకి కుంటిదికాదు. అందంగా ఉన్నదేమో కూడానూ – నాకామె మొహం కనిపించలేదు.

సుశీల జానకిని చూస్తూనే మొహం చిట్లించింది. అదీ, మా అమ్మా కూడా జానకిపట్లా, మా అత్తగారిపట్లా ఆప్యాయత చూపలేక పోయారు; కులం చెడ్డ వాళ్ళనూ, పేద బంధువులనూ చూసినట్టు చూశారు.

"మావాడు అవివేకంగా మాకు తెలీకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. మీరైనా మాకొక కార్డు ముక్క రాసి ఉండవలసింది" అని అమ్మ మా అత్తగారితో అన్నది.

"మీకు మీ అబ్బాయి కన్న మేం దగ్గిర బంధువులవుతామని తోచలేదు, వదినగారూ" అన్నది మా అత్తగారు.

మా సుశీలను కూడా జానకి కాల్చి వాత పెట్టినట్టుగా ఇటువంటి మాట ఏదో అన్నట్టుంది. సుశీల నా దగ్గిరకొచ్చి, "లోకం గొడ్డు పోయినట్టు భలేదాన్ని కట్టుకున్నావు మొత్తానికి!" అన్నది.

"మిగిలిన విషయాలు నాకు తెలీవుగాని, జానకి అభిమానం కలది. అభిమానం ఉన్నవాళ్ళను నేను గౌరవిస్తాను. అదీగాక వాళ్లు చాలా భాగ్యవంతులు. మనం వాళ్ళను పేదగానూ, హీనంగానూ చూడనక్కర్లేదు. మనని వాళ్లు పదిసార్లు కొనేయగల్రు" అని సుశీలకు జవాబు చెప్పాను.

"డబ్బుంటే యేం లాభం – సంస్కారం లేకపోయాక!" అని సుశీల వెళ్ళిపోయింది.

సుశీల మొగుడూ వాళ్ళ సంస్కారం పెళ్ళిలో బయటపడింది. వాళ్ళెవరూ మమ్మల్ని

మనుషులల్లే చూడలేదు. అవమానించారని కాదు, అలక్ష్యం చేశారు. సుశీలను మాత్రం అందలాలెక్కించారు.

జానకిని పరిచయం చేస్తే సుశీల మొగుడు 'గుడ్ హెవెన్స్!' అన్నాడు షాక్ తిన్నట్టుగా.

పెళ్ళి అవుతూనే సుశీల మొగుడితో సహా వెళ్ళిపోయింది – సిమ్లా, డార్జిలింగ్, ముసోరీ, కాశ్మీర్ వగైరా ప్రాంతాలు పర్యటించి రావటానికి. ఈ పర్యటన ముగుస్తూనే ఇద్దరూ కలిసి అమెరికాకు ప్లేనెక్కారు.

అమెరికా చేరుతూనే సుశీల ఒక ఉత్తరం రాసింది నాన్నకు. ఆ తరవాత మరి ఉత్తరం లేదు.

మళ్లీ కాలేజీలు తెరిచే టైముకు నేను చదువుకు వెళ్ళాను. జానకీ, వాళ్ళమ్మా వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళారు.

నేను ఇంజనీరు ననిపించుకున్నాక ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించాను కాని, దొరకలేదు.

జానకి కాపరానికి రాననేసింది. కావలిస్తే నన్నే తమ ఇంట వచ్చి ఉండమన్నది. ఒకవేళ ఉద్యోగం దొరికినా నా వెంట రానన్నది.

"అయితే నేను ఉద్యోగం చెయ్యవద్దంటావా?" అన్నాను.

"నేనెందుకు వద్దంటాను? మీరు కావలిస్తే చేసుకోండి" అన్నది జానకి.

"నువు రానంటివిగా?" అన్నాను.

"రాను. మీరు ఉద్యోగం చెయ్యటానికి నేనొకతెను తోడు కావాలా ఏం?" అన్నది జానకి.

ఇది ఉత్త అభిమానం కాదు, అతిశయం. ఆ మనిషికి నా మీద ఎంత పగ!

"జానకీ, నా మీద నీకేదో తీరని కసి ఉన్నది. నేనేం చేశానని? కట్నం తీసుకున్నాననేగా? ఎవడు చేసుకున్నా కట్నం తీసుకునేవాడేగా? మీరు కట్నం పొయ్యటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారని మీ అన్న అన్నాడు. అతను అబద్ధమాడాడా? అటువంటిదేదన్నా ఉంటే చెప్పు. కట్నం తీసుకున్నానంటే ఎందుకు తీసుకున్నానో నీకు తెలుసు. నీ డబ్బు మీద నాకేమీ కాపీనం లేదు. మీమీద పడితినటం నాకు చాలా అసహ్యం. ఉద్యోగం సంపాదిస్తాను. ఎవడు చూశాడు? మీ బాకీ వడ్డీతో సహా తీరుస్తానేమో! అప్పుడైనా నా వెంట వచ్చి నాతో కాపరం చేస్తావా?" అన్నాను.

"మీమీద నా కేమీ ప్రత్యేకంగా కసిలేదు. నావల్ల తనకు జరిగిన సహాయానికి మీ చెల్లెలు కాస్త కృతజ్ఞత కనబరుస్తూందేమో ననుకున్నాను. కాని అది జరగలేదు. పోనివ్వండి. నాకేమీ విచారం లేదు. మీరంతా స్వార్థం చూసుకునే వారేనేమో. మీరు ఉద్యోగం చెయ్యకుండా ఇంట్లో కూర్చుంటే నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు, మీకు కావలసిన డబ్బు యథేచ్ఛగా

ఖర్చు పెట్టుకోండి. నన్ను మీతోబాటు ఊళ్ళు తిరగమంటే మాత్రం అది నావల్లకాదు. మీరు పౌరుషం కొద్దీ ఉద్యోగం సంపాదిస్తాననీ, పుచ్చుకున్న కట్నం వడ్డీతో సహా చెల్లిస్తాననీ అంటే నేనెందుకభ్యంతరం చెప్పాలి? అందరికీ పౌరుషం ఉండాలిసిందే!" అన్నది జానకి.

వాదనలో తప్పేమీ లేదు కాని, మనిషిలో గాని, మాటలలో గాని ఏ మాత్రమూ ఆర్ద్రత లేదు.

జానకి ఎండిపోయిన మనిషి.

నేను అత్తవారింటనే ఉండిపోయాను. కాని నాకు ముళ్ళ మీద ఉన్నట్టే ఉన్నది. జానకిని వదిలి వెళ్ళితే ఉద్యోగం మీదనే వెళ్ళాలి. మా ఇంటికి వెళ్ళటం ఎందుకో నాకు తప్పనిపించింది. నేను కూడా ఒక విధమైన ఇల్లరికం అల్లుణ్ణనే అనుకున్నాను. నా డివోషన్‌తో జానకికి హృదయ పరివర్తన కలుగుతుందని కూడా నాకేదో భ్రమ ఉండేది.

మా అత్తగారు నన్ను బాగానే చూసేది. ఆవిడలో ఎండిపోయిన మనిషి లక్షణాలేవీ లేవు. ఆవిడ నా మనఃస్థితి అర్థం చేసుకుని, తన కూతురి మనస్సు మారుస్తుందని కూడా నేను ఆశపడ్డాను. కాని ఆ ఆశ కూడా భ్రమే అయింది.

ఈ అంపశయ్య జీవితం ఏడాది గడిపాను. తరవాత నాకు ఉద్యోగం దొరికింది.

"జానకీ, నాకు నాగపూరులో ఉద్యోగం దొరికింది" అన్నాను.

"వెళతారా?" అని అడిగింది జానకి.

"నువు రావా?" అన్నాను.

"ఎందుకిన్నిసార్లు అడుగుతారు? నా కుంటి కాలు ప్రపంచమంతా ప్రదర్శించాలా?" అన్నది జానకి.

"నేను వెళ్ళిపోతే నీకు ఏమీ బాధ అనిపించదా?"

"ఈ నాటకం సంభాషణలు మానండి. నేను ఒంటరిగా ఉండగలను. బతికినన్నాళ్ళూ ఒంటరిగా ఉండటానికి సిద్ధమయినదాన్ని కొంత కాలం ఉండలేనా?"

నాక్కూడా మనస్సు విరిగినట్టయింది. నేను బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాను. వెళ్ళగానే ఉత్తరం రాశాను. పోర్షను తీసుకున్నాక మళ్ళీ రాశాను. జానకి దగ్గిర నుంచి సమాధానం లేదు.

"ఎందుకు చేసుకున్నానిటువంటి పెళ్ళి?" అనుకున్నాను. పిచ్చి ప్రశ్న! సుశీల పెళ్ళికోసం చేసుకున్నాను. జానకి నుంచి దాంపత్య సుఖం కోరి చేసుకోలేదు. ఆ సంగతి జానకికీ తెలుసు. ఆమె దృష్టిలో నేను, తనని ప్రేమించి చేసుకున్న వాడల్లే కనిపించటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను కాబోలు కొంపతీసి!

అదే నిజమైతే జానకి నన్నేం గౌరవిస్తుంది? నేను నా ప్రవర్తన మార్చుకోవాలి.

దాదాపు ఏడాదిపాటు కాపరం చేశాం. జానకి కడుపున ఒక నలుసు పడితే ఈ పరిస్థితి ఇంత అన్యాయంగా ఉండకపోను.

జానకికి ఉత్తరాలు రాయటం మానేసి నెల నెలా నా జీతంలో సగం పంపిస్తూ వచ్చాను. నాన్నకూ, అమ్మకూ ఉత్తరాలు, పది పదిహేను రోజుల కొకసారి రాస్తూ వచ్చాను. ఇంటినుంచి నాన్న జవాబులు రాసేవాడు.

ఒకనాడు నాన్న దగ్గిర నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. సుశీలా, మొగుడూ వస్తున్నారుట. ఫలాని రోజు వస్తున్నారని నాన్న రాశాడు.

ఒక్కసారి సుశీలను చూడాలని ప్రాణం పీకింది. ఆఫీసులో నాలుగు రోజులు శలవుపెట్టి ఇంటికి వచ్చి వాలాను. సుశీల అనుకున్న రోజుకు రాలేదు. మర్నాడు లంకంత కారులో ఇద్దరూ దిగారు.

సుశీల మారిపోయింది. సినిమాల్లో డబుల్ రోల్ నటించే నటులు కూడా అంత మారరు. ఇండియాలో అమెరికన్లు కట్టుకునే పొట్టి చీరె లాటిది కట్టుకుని, లిప్‌స్టిక్ వేసుకుని, హేర్ డ్రై చేసుకుని చెవుల కేవో తగిలించుకుని గుర్తుపట్టరాకుండా ఉన్నది.

బావగారు ప్రతి ప్రశ్నకూ దవడ నిమురుకుంటూ, 'యా! యా!' అంటున్నాడు. మన దేశంలో పుట్టిన సంగతి ఇద్దరూ మరిచిపోయినట్టున్నారు.

వాళ్ళు సరిగా పది నిమిషాలున్నారు.

మూర్ఛపోయిన మనిషికి స్పృహ తెప్పించటానికి అష్టకష్టాలూ పడతామే, అదే మోస్తరుగా సుశీలను వెనకటిలాగా చెయ్యటానికి అమ్మ ఏమేమిటో మాట్లాడింది.

"అన్నయ్య నాగపూర్లో ఉద్యోగం సంపాదించాడేవ్?"

"ఓ!" అన్నది సుశీల, నాకేసి ఆశ్చర్యంతో కూడిన నవ్వుతో వింతగా చూస్తూ.

"వాడి పెళ్ళాంపుట్టింటిలోనే వుంది. వాడితో కాపరానికి రాదుట" అన్నది అమ్మ.

"ఆఁహా"! అన్నది సుశీల, గడియారం చూసుకుంటూ.

తరవాత ఇద్దరూ కారెక్కి వెళ్ళిపోయినారు, అమ్మ ఎంత బతిమాలినా వాళ్ళు ఆగలేదు.

ఈ డాక్యుమెంటరీ చూడటానికే నేను ఉద్యోగానికి శలవుపెట్టి ఇన్ని వందలమైళ్లు వచ్చాను.

మా ఆఫీసులో స్టెనో గ్రాఫరున్నది. నాతో చాలా స్నేహంగా వుంటుంది. నాకు పెళ్ళాం వుందని ఆ పిల్లకు తెలుసు. నాకు కొంచెం ఖర్చు జాస్తిగా ఉండి, జానకికి నా జీతంలో సగం పంపించలేకపోతున్నాను.

ముద్రణ : పెళ్ళి చెయ్యకుండా చూడు, కథల సంపుటి, నవంబర్ 1968

ఎమెస్కో, మద్రాసు